

V.

Auf Georg Albrechts Tod (1734). ¹⁾

A.

1.

Truirt nu, ons lant, truirt nu in rouw,
truirt nu, o hyr syn reden,
om dat is ooverleden nu
onsen lants heer in vreden,

2.

Onsen lants heer, de kroon vant lant,
onsen vorst, ons lants vader,
die heeft Got door syn sterke hant
van ons rukt allegader.

3.

O! wie saw nu niet truirig syn,
als hy regt gaet betragten
over 't verlies der sonnenschyn,
die nu is gaen vernagten?

4.

Als men anmerkt ons vader milt,
die nu is weg genomen,
ja, ons beschermer, schut en schilt,
besonder voor de vroomen?

¹⁾ Archiv-Akten VII 33. Hs.

5.

Ja, wyl hy self vroom van gemoet,
in deugden blonk op aerde,
so was hy ook den vroomen soet,
een schat van grooten waerde.

6.

Maer ag! hy is ons nu ontrukkt,
hyrom so moet wy truien
en gaan nu krom ende gebukt,
al om den Herr der heeren.

7.

Dog als wy nu wat stille staan
en ons hyr in beschouwen,
dat hy so haest is heen gegaan,
waer door wy int benouwen;

8.

O 't is dog onse sonden schult,
die wy dus ver¹⁾ bedreeven,
waer door ons vorsten, vroom en milt,
van got geest uit leven,

9.

Want de sonden vant lant doen het,
dat vorsten niet lang leven,
so is dit nu de reden net,
des mogen wy wel beeven.

10.

Maer ag! wat sal ick klagen lang
oover onsen lants vader,
wyl het dog got die synen gang
bevordert heeft om nader,

11.

Te gaan int euiwig vorstendoom,
om daar gekroont te worden:
als kooning ende priester vroom
in d' hemels saelge orden?

¹⁾ weit.

12.

O! hy is dan nu heen gegaan
den weg der gantser werelt,
om 't euiwig vreugden ryk 't ontvaen
en daer te syn beperelt¹⁾

13.

In volle glans en heerlykheid,
al in het hof van Eeden,
voor alle saligen bereit;
laet ons nu syn te vreden.

14.

Hyrom dan, hoog gebooren vrouw,
gelaten hyr beneden,
al schoon sy hyr diep is in rouw,
sy geef haer dog te vreden.

15.

O! hoog geboren markgravin,
vroom, heerlyk, uit gelesen,
den vorst van alle vorsten min
wil uwen trooster weesen;

16.

Die sy haer schilt, haer borgt en heil,
door tyt in euigheeden,
tot dat sy ook het beste deel
met haer gemael in vrede[n]

17.

Antreet het euiwig vorstendoom
benevens haer beminde
en dan d' euiwige eeren kroon
met hem te moogen vinden.

18.

Nu laten wy ons truirgeklag,
om dat wy sien geresen,
ons nieuwen vader, die ons ag!
en truiren sal genesen,

¹⁾ mit Perlen besetzt.

19.

Ons nieuwen vorst, ons edlen helt,
die nu van got hyr booven
is weder tot een vorst gestelt,
laet ons got daer voor looven

20.

En voortaan bidden, dat hy hem
wil kroonen met genade,
met licht, met heil¹⁾ met hoogstem,
op dat hy ons slae gade,

21.

Op dat in hem dan eere woon,
en trouw in hem uit blinke,
gekroont van got int vorstendoom,
waer door ons droefheyt sinke.

22.

Hyr op gryp wy dan weder moet,
wyl got nog deese sonne
weder oover ons opgaan doet,
o! dat wy troost gewonnen!

23.

O! dat nu got dit heuglick paer
met seegen so bestrale,
op dat wy alle met malkaer
juighen met blyde tale:

24.

Lof got voor ü genade groot,
voor ü groote weldaden,
dat gy ons nog niet hept ontbloomt
van een vorst met genade!

25.

Wyl nu den eedlen stam alleen
staet nog in bloey verheeven,
so smeek²⁾ wy tot got met gebeen,³⁾
got wil ons vrugten geeven

¹⁾ Hs: mit licht mit heil.

²⁾ flehen

³⁾ = gebeden.

26.

Tot vreugt en blytschap van ons lant,
op kint en kindeskinder,
op dat also ons vorsten stant
mag bloeien sonder hinder,

27.

Op dat wy voortæen al gelyk
als trouwe ondersaten
geneeten een bestendig ryk
tot onser heil en baten,

28.

Om onder syn baniere vroom'
in vreed te moogen leeven.
Hyr op sô smEEK wy willekoom
ons herr en vorst verheeven.

door my, alder onderdanigste knegt en dienaer,
F. W., leeraer der oude vlaemse menisten gemeente
a Lier (= Leer).

B.

Lyck digt

over het afsterven van syn hoogvorstlycke doorlugticheit Georg
Albrecht, vorst tot Oostvrieslant, heer tot Èsens,
Stedesdorf & Wittmond etc.

Durft oock de doot door syn alloud gesag
Bestaen an't hoff der vorsten an te kloppen?
Ist mooglyck, dat hy dees syn oor kan stoppen
En niet en agt op smëeken nog geklag?
O ia, het blyckt dat geenderhande staaten,
Hy oyt ontsag, hoe magtig rick of eel, ¹⁾
Hoe out of jong, het schynt hem evenveel,
Selfs Simsons kragt heeft hyr niet moogen bâten,

¹⁾ schön.

Geen vroomen David wiert van hem verschoont,
Geen schoonen Absalom kon hem bekooren,
Geen wysen Salamon, neen, t'is verlooren,
Hy heeft an elk syn groote magt betoont,
Dit selfde is eilaas! oock wedervaaren
Dien dapren vorst Georgus Albregt o!
Hy ging den Weg van alle vlees oock soo,
De felle ¹⁾ doot wou hem niet langer spaaren,
Hy moest alhier syn vorstendom en staat,
Syn gemalin, syn soon en raan verlaaten,
Haer droef geweene kermen kon niet baaten,
Vermits hy haer en allen vlees verlaat.
Dog wat verlies is voor hem in het sterven,
Die door de doot een sulken leven siet,
Waer in hy vol versadiging geniet
En voor het aerds een hemels ryck gaet erven?
Ja Godt gaen sien is immers veel meer waardt
Dan alles, wat een vorst hyr kan verlaaten.
Wat is by t' hoogste goed dog alle staaten?
Want hy is meer dan hemel ende aardt.
T'is geen verlies, het Adams beelt te derven ²⁾
En dat des nieuwen levens an te doen,
T'ontfangen Goodes beelt met Jesu soen,
Soo sat te worden is ia vroylyck sterven.
Leg af geweene, gy treurige vorstin!
Gun dog u heer t'genot van allen goeden,
Wilt droevig hert u met syn reden voeden,
k' Sal Godt sien $\Theta \Theta$ (!) schryft die in u sin.
Leg af, vorst Carel Edsart, al het treuren,
Trée op u's' vaders troon in Goodes naem,
Wilt met u raaden groot en klein al t' saem
Oock Goodes beelt voor t' alder eelste keuren.
Gelukkig soo ghy oock alsoo bestaat,
Wanneer u siel dan oock van t' lyf sal scheiden,
Soo sal u sterfuir ³⁾ oock syn met verbleiden,
Soo wort ghy sat, wanneer ghy heene gaat.

Cornelis van Campen, leeraer
der doopsgesinde gemeente
tot Lier (= Leer).

¹⁾ böse.

²⁾ entbehren.

³⁾ = sterfuur, Sterbestunde.

C.

Klaagh en troost
gedicht
op het droevich, doch zalich overlyden
van onsen
doorluchtigsten vorst en heer,
Georgh Albrecht,
vorst in Oostvrieslandt, heer in Esens, Steetsdorf en Wittmundt,
gestorven den 12. Juny ¹⁾ anno 1734.

Openbaaringe capittel 14 vers 13.

Hoe salig zyn de dōon, die in den heere sterven,
Van nu aan, segt de geest, zy sullen tans beerven.
Het loon vant saligh werk, dat volgt den cristen naa,
Vermits Gods gunst hen geest zyn eeuwyge gena.

Grafftschriften.

Over psalm 17 vers 13.

't Doorluchtigs lyff van d' vorst Georgh Albregt dat rust
In dees begraffenis, zyn geest die schouwd met lust,
Na dat zy is ontwaakt in Goodes volle weeld,
Versadigt hy zyn geest in Gods onsterfflyk beeld.

Een ander.

Hier rust 't doorluchte lyff van onsen vorst en heer
In dees begraffenis, zyn siele wenst te meer,
Naar dat zy is ontwaakt, de Godheid te aanschouwen
En in zyn beeld versaad de ewige bruylofft houwen.

Een ander.

Rust hier, doorluchtigt vorst, tot dat gy eens ontwaakt,
Dat g' in gerechtigheid Gods lieffde altoos smaakt,
Ja, dat gy in Gods beeld u eeuwiglyk versaad,
Zo looffd' dan uwen Geist on eindig Gods genaad.

¹⁾ Nach Wiarda u. O. Klopp starb Georg Albrecht am 11. Juni.

D.

1.

Wat droeff en naar geluyt kooft heden ons ter oren?
Wat iammerlyke klacht moet nu een yder hooren?
Wat smertelyk gewêen vervuld een yders hert?
Wat wêeklaagt alle man in bitterlyke smert?

2.

Wat is ons landt in rouw, hoe gaat een yder treuren
En soude schier zyn siel van droefheid willen scheuren? ¹⁾
Om 't groot verlies. Wat is 't? Ach hemel, wat een
nood!

Ons vorst, ons opperhoofd, ons Jonathan is dood.

3.

Dus roept een yderen tot in zyn siel bewogen
In 't droevigh stervenslodt, hoe kunn wy 't haast ge-
dogen, ²⁾

Dat ons doorluchtigst vorst en vader van ons land
Van ons wordt weggerukt en door de dood vermand? ³⁾

4.

Ach heemel! wat een nood! wie kan dees slagh be-
seffen? ⁴⁾

Wie kooft dees droeffenis niet aan zyn ziele treffen?
Dus treurt het gantsche land, een yder is ontsteld,
Dat ons doorluchtigst vorst ten graave wordt besteld.

5.

Men hoort geen vreugdtrumpet noch instrumenten spelen,
Zulks zouw het droeff gemoet ons vorsten licht ver-
veelen. ⁵⁾

Maar 't klokken-instrument, dat roept als met hun ttoon:
Ons vorst, ons vorst, ons vorst die sett men by de ddon.

6.

My dunkt, ik hoort gesugt van ons vorstinne stygen
Te heemel int getreur, 't welk haare siel doet hygen
In dees bedroefde staat, waarin zy sich bevind,
Wyl dat haar is ontrukkt haar heer, haar man, haar vrind.

¹⁾ zerreissen. ²⁾ ertragen. ³⁾ überwunden. ⁴⁾ fassen.
⁵⁾ verdriessen.

7.

Haar eigen -weederhelft, ¹⁾ 't genoeg van haar leeven,
Het voorwerp, ²⁾ om haar geest gestaadich vreugd te geeven,
Die is u, o vorstin, ontrukkt tot uwer smert,
Dus breekt van treurigheid in wêedoom schier uw hert.

8.

Indien de groote God u niet kwaam onderschragen,
Zo zoudt g' in treurigheid doorbrengen uwe dagen,
Want uw verlies is groot, uw smerten die syn veel,
Dus is min wens, dat God 't verbrooken hert wêer heel

9.

Door syn genaad en geest, ia door zyn alvermogen,
Zo kan hy 't suchtend hert wêer in zyn gunst verhogen.
Verheugd het droeff gemoed, o God, van ons vorstin
Door uw genadenvloed en goddelyke min,

10.

Zo zal zy door uw hulp haar vorst tans kunnen derven,
Daar 's anders in natuur hadt rên, om mée te sterven,
Maar als gy haar versterkt, dan acht zy't lyden niet,
Wyl zy geniet uw troost, dan sterft 's natuurs verdriet.

11.

Dan vliedt haar treurigheid, als zy uw troost kan naken,
Dan eindt haar droeff geklach, als zy uw gunst mach
smaken,
Dan vindt z'in u het geen, dat 's aan haar egtgenood
Verloor door 't stervenlodt en smertelyke dood.

12.

Getroost dan, o vorstin, is u uw vorst ontnomen,
Hy is u voorgegaan, geniet het lodt der vroomen,
Hy heeft de pers getrêen, syn strydperk dat is uyt,
Dus rust hy als Gods vrind en Cristus zynen bruyt.

13.

En u, o vorst, vant land uyt d' Oostvriesstam gebooren,
Is in uw jonge jeugd een droevigh lod beschoren,
Want nouwlyks was 't doorluchste paar in d' egt vereendt,
Of droeffheid en geklagh dat knaagt selfs uw gebeent.

¹⁾ Ehegatte.

²⁾ Gegenstand.

21.

't Is van natuurlyk dingh, den mensche aangeboren,
Te treuren om 't verlies van die men heeft verkoren,
Of die ons nabestaan of oorspronk van ons zyn,
Als die weer van ons gaan, sulks wekt in ons veel pyn.

22.

Zulks sien w' aan Davyd selfs, een man na Godes herte,
In 't sterven van syn zoon, wat wekte dat een smerte
In 't herte van dien vorst! hy at van druk geen brood,
Voor dat men tot hem sey: Uw lieve zoon is dood.

23.

Doen richte hy zich op en at tot zyn versterkingh.
Dus bracht de wysheid Gods in hem ook dees bewerkingh,
Dat hy uytriep en zey: Ik sal eens tot hem gaan
In 't eeuwich heyligdoom, in 't hemels Canâan.

24.

Hy zal niet weer tot my, maar ik sal tot hem keeren.
Dan sull wy 't samen sien het aangesicht des Heeren,
Verblyden ons in God, een God van saligheid.
Dus hadt de dood geen rên, om meer te zyn beschreid.

25.

God matich ¹⁾ dan uw druk, doch geeff u 't heilsaam
treuren,
Gelyk hy Davyd deed, om 't hert van d' aardt te beuren
Tot in den hemel op, alwaar dat gy aanschoudt
Uw weederhelft, uw vorst, daar g' hier met waardt ge-
troudt.

26.

Aanschoudt daar ook, o vorst, den oorspronk van uw leven.
Hy heeft zyn siele reets aan Goode opgegeven.
My dunkt, hy roept van daar: Ik staa an's levens troon,
Ontfangh van Gods genaa een ridderkrans ten loon.

27.

Dus zullen zy, die hier als vorsten triompheeren,
Daar blinken als de son en koningen der eeren
In glans en majesteid met Goode en het lamm.
Dit gundt, dat geeft, o God, ons vorstenhuys en stamm.

¹⁾ mässige.

28.

En gy, o volk vant land, gy trouw eondersaten,
Gy treurd u siende tans van uwen vorst gelaten
Op dees bedroefde aardt, omhoogh dan met uw geest.
Daar schouwdt g' uw vorst weer aan op 't hemels bruy-
lofts feest.

29.

Daar wordt hem opgeset dien kroon der heerlykheeden,
Waarom hy veelmaals badt in vieryge gebeden,
Noch zynde op deese aardt in 't cristen worstelperk.
Dus leefd hy in zyn God en rust van 't strydend werk,

30.

Dat hem was opgelegd gelyk als alle vroomen,
Die door veel kruys en stryd dees saligheid bekoomen.
Dus is den stryd ten eindt van onsen vorst en heer,
Wyl hy van God ontfangt Gods majesteidt en eer.

31.

Hy is het worstelperk ten einde reets gelopen.
Hy rust in God, dus eindt 't geloven in het hoopen,
Hy schouwt Gods herrlykheid in volle klaarheid aan.
Dus is hy door de dood ten leeven ingegaan,

32.

Die eeuwigh duiren sal, alwaar de saalge zielen
In ootmoed voor hun God gelyklyk neederknielen,
Het driemaal heilich steeds uytroepen voor Gods troon,
Ontfangen dus weerom Gods liefde tot hun loon,

33.

Die eeuwich duiren sal, dus schouwen daar de vroomen,
Dat zy zyn door de dood ten leeven opgenomen.
Dus zyn zy ingegaan in't land van volle vreed',
Alwaar ons saalge vorst aan Jesus voeten tred.

34.

Daar dunkt my, hoor ik hem 't verloste lied opsingen
Met die tienduysenden der saalge hemelingen,
Die altyd voor Gods troon uytroepen dach en nacht
Het loff van God en't lamm, dat die haar heeft gebracht.

35.

In zyne herrlykheid, alwaar zy nooit en scheid
Van Gode en het lam, maar doen elkaar geleyden
Voor's leevens vorst zyn troon en knielen daar ter neer
Met d'ouderlingen Gods en roepen: U komt d'eer.

36.

In alle eeuwigheid gy hebt het boek ontslooten
En geeft uw gunstryk hert aan uwe bondgenoten.
Dus is haar vreugd zo groot, dat haar in eeuwigheid
Geen dood, maar't saligh licht en leven is bereyd.

37.

Dus zingt hy't nieuwe lied met alle hemelingen,
Die stadich als vol vreugd in hunnen God opspringen,
Om dat haar is bereyd des leevens eeuwge kroon,
Die haar met Paulus wordt gegeven tot hun loon.

38.

O, heyelryke vorst, dees gunst hebt gy verworven,
Door dien dat Cristus is voor uwe siel gestorven,
Gy hebt door hem volbracht, uw geest gaaft gy aan hem,
Dus leeft gy eeuwiglyk in't nieuw Jerusalem.

39.

Dus siet g', o volk van't land, uw vorst ons voorgetreden
In Salems heerlykheid, 't gewenste land van vreden.
Hy is ons voorgegaan in't hemels heyligdoom,
Alwaar hy ons erlangh met vreugd hiet wellekoom.

40.

Hy is ons voorgetrêen, wy zullen tot hem keeren
En met een blyde geest Gods majesteit ter eeren
Opsingen 't nieuwe lied, dat wy hem daar aansien
En met ons vorst vol vreugd aanschouwen¹⁾ Gods aanschyn.

41.

't Is waar, gy hebt wel rêen, om uwen vorst te treuren,
Indien 'k uw geest niet kwaam ten heemel op te beuren,
Indien 'k aan u niet hadt zyn heerlickheid getoondt,
Waar mée de liefde Gods zyn ziele heeft bekroondt.

¹⁾ Hs: aanschouwen.

42.

Zo zouw uw treurigheid noch meerder plaatsze vinden,
Maar nu gy dit aanschouwd, dit doet uw druk verslinden,
Dit minderd uwe smert, dit troost u in dêes nood,
Wyl gy uw vorst aanschouwdt in vader Abrams schoodt.

43.

Doch 't is natuyrelyk, dat d'ondersaaten klaagen,
Als hen hun hoofd en heer, hun wellust en behagen
Wordt weggerukt van d'aardt, dan treurt een yder een,
Dat haar hun vorst ontfaldt tot steunsel vant gemeen.

44.

Dien ingeschaapen sugt en liefde tot's landsvader,
Die gaat hen door de siel, door vlees en merck en aader,
Zo dat een yder roept als met een sucht van't hert:
't Verlies van onsen vorst, dat geeft ons groote smert,

45.

Die trefft ons in de siel en doet zyn dood betreuren,
Zo dat men schier zyn geest van droeffheid kooft te
scheuren.

Maar als men sich besindt, dat God sulks heeft gedaan,
Dan buygt men onder hem en schouwd zyn Goedheid aan.

46.

Want heeft hy ons ons vorst ontrukkt tot unser smerte,
Dien fênicx uyt zyn zaad verkwickt ons droeve herte,
Dat God ons die noch schenkt als een genaadengoed.
Zulks strekt ons hêen tot vreud en blydschap in't gemoed.

47.

Dit is ons eenge troost noch in ons druk beschooren,
Dat God ons waarde prins ten vorste heeft verkooren.
Zo sien wy noch, dat God ons landt dus heeft gespaardt
En door zyn trouwe sorgh des vorsten stam bewaardt.

48.

Laat ons dien jongen vorst te samen God aanprysen,
Dat die hem schenken will den geest van alle wysen,
Die voor hem zyn geweest, gelyk als Zaalmon badt,
Die acht de wysheid Gods te zyn zyn hoogste schadt.

49.

Want die de wysheid Gods besitten in hun herten,
Die richten hunnen volk in wellust sonder smerten.
Dus groeijd hun aarts gesagh en ook hun schatten aan,
Gelyk als Salomons in voortyd heeft gedaan.

50.

O God! wild dan ons vorst met uwe gunst bekleeden,
Lat hy als in den geest tot uwe Godheid treden,
Op dat gy hem beschenkt met uw genaadenlicht,
Op dat hy u steeds houdt als't hoogst in zyn gesicht.

51.

Vervuldt 't doorluchste paar met uwen geest en seegen,
Stordt op hun huwlyk nêr gelyk een milden reegen
De troost van uwen geest tot blydschap van hun hert,
Dus blyfft 't doorluchste huys bevryd van sielen smert.

52.

Bekroon ook't vorstenhuys, o God! met jonge soonen,
Op dat ons vorst en wy met dankbaarheid u loonen
Voor uw getrouwe sorgh', die gy dan aan ons doet,
Dus strekt uw seegening tot vreugd van ons gemoet.

53.

In dees beschauwingh en verwachtingh van Gods zeegen,
Zo heb' w'ons jongen vorst tot onsen troost verkreegen.
Dus roept het gantsche lant: Rust, o doorluchtigst vorst!
In Jesus, uwen Heer, naar wien gy hebt gedorst.

54.

Op uwes levens eindt, zo dat gy met de vroomen
Ter rustplaats van uw siel in God zyt opgenoomen.
Dus stort wy ons troost en klaagrêen ten beslyd,
Gy rust, doorlugtigst vorst, by Jesus als zyn bruyd.

55.

Myn wens ten slod is, dat u God
Geeft veel geneugd in waare deugd.

56.

Ontfangh, o vorst, uyt liefd dit myn geringh gedicht,
Gods liefdengeest, die zy gestaadiglyk uw licht,
Dit wenst uw onderdaan en dienaar Hardehooren,
Dat u dit eeuwich heyl van Goode word beschooren.

57.

Leeft lang, doorluchtich paar, in gunst van uwen Heer,
God meerder uw geslagt, zo zingh ik Goode eer,
Dat hy ons vorsten huys veel soonen heeft gegeven
En doet 't doorluchste huys veel eeuwen noch herleeven.

58.

Ontfangt dees liefdenwens en klaagrêen ten besluyd,
Leeft hier als in den geest met Cristus als zyn bruyd,
Zoo zal noch lieff nog leed nog dood u kunnen scheyden
Van Jesus lieffd, die sal u in zyn gunst geleyden.

59.

'k Beveel u dan Gods gunst, zyn liefde en genaad,
'k Wens die in eeuwigheid en tyd uw geest versaad,
Zo zuld gy in de dood noch't leeven niet en schromen,
Om naar uw levens eindt Gods gunste te bekoomen.

60.

'k Beveel my insgelyks aan uw doorluchtigheid
Zyn gunst, vermits ik ben tot uwen dienst bereid.
Ik sal my't allertyd in uwen gunst verblyden,
Als die tot my genaakt, die kan van druk bevryden.

61.

Dus leef ik hier gerust in gunste van myn God,
Dat uw doorluchste gunst gestadigh zy myn lod,
Zoo zal ik Godes eer en uw doorluchtheid roemen
En bey tot allertyd myn seegenaren noemen.
